

Čís. 8373.

K příslušnosti živnostenských soudů nenáleží spor mezi zaměstnavatelem a otcem zaměstnance vystupujícím vlastním jménem, nikoliv jménem nezletilého zaměstnance.

(Rozh. ze dne 12. října 1928, R II 314/28.)

Učební pán domáhal se na žalovaném, učedníkově otci, náhrady škody žalobou, zadanou na okresním soudě. Podle žalobního přednesu uplatňoval žalobce proti žalovanému náhradu škody za to, že předčasně zrušil učební smlouvu, kterou dojednal se žalobcem ohledně svého syna Vladimíra, a že vzal svého syna Vladimíra z učení o rok dříve, než dle učební smlouvy měl a mohl. Strana žalovaná namítla věcnou nepříslušnost soudu, poněvadž jde o nárok z učňovského poměru mezi žalobcem a synem žalovaného na náhradu škody. Soud první stolice prohlásil se nepříslušným ku projednání sporu, prohlásil dosavadní řízení zmatečným a odmítl žalobu. Důvody: Podle § 240 c. ř. s. a § 42 j. n. jest soud povinen přihlížeti k tomu, zda jest příslušným k řešení tohoto sporu soud živnostenský či řádný soud, z úřední moci. Podle § 4 písm. c) zák. ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. jest soud živnostenský příslušným v rozepři o nárocích na náhradu z poměru učebního. Podle názoru soudce jest nerozhodným, zda smlouvu učební uzavřel se žalobcem nezl. Vladimír sám či jeho otec, žalovaný, a rovněž jest nerozhodným, zda se uplatňovaný nárok na náhradu škody odvozuje z učební smlouvy, pokud se týče z porušení učební smlouvy. Poněvadž podle žaloby žalobní nárok se odvozuje z předčasného zrušení učební smlouvy, není řádný soud příslušným, nýbrž věc patří před soud živnostenský a muselo býti proto podle § 42 j. n., §§ 240 a 261 c. ř. s. uznáno jak uvedeno. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: První soudce prohlásil svou nepříslušnost k provedení tohoto sporu a zrušil dosavadní řízení jako zmatečné, protože jde o spor z učebního poměru a proto podle § 4 c) zák. ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák., kterým byly zřízeny živnostenské soudy, jest výhradně příslušným živnostenský soud. Při tom však, jak stěžovatel právem uplatňuje, přehlíží, že živnostenské soudy jsou povolány jen k rozhodnutí sporů jednak mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci, jednak mezi zaměstnanci, že se tu však jedná o spor mezi zaměstnavatelem a otcem zaměstnance, jenž u živnostenského soudu z učebního poměru vůbec nemůže býti žalován. Právem brojí proto žalobce proti tomu, že první soud odmítl svou příslušnost. První soud nerozhodl sice formálně o námitce nepříslušnosti, žalováním vznesené, nýbrž vydal usnesení podle § 42 j. n., protože však napadeným usnesením jest vtomně rozhodnuto o námitce, nebylo usnesení prvního soudu zrušeno, nýbrž změněno a námitka nepříslušnosti zamítnuta, čímž napadené usnesení stejně, jako kdyby bylo zrušeno, pozbývá úplně platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Z ustanovení § 4 c) zák. ze dne 27. listopadu 1896 čís. 218 ř. zák., jehož se stěžovatel dovolává, ovšem nevyplývá, že živnostenský soud jest povolán k rozhodování sporů mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci. To však vyplývá jasně z ustanovení § 1 (1) cit. zák., na něž odkazuje správně rekursní soud. Stěžovatel také přehlíží, že žalován jest v tomto sporu Alois T. starší vlastním jménem a nikoliv jako zákonitý zástupce nezletilého Vladimíra T-a. Jen v tomto případě by byl povolán k rozhodování sporu živnostenský soud.

Čís. 8374.

Odpůrčí nárok.

Postupem pohledávky, určené již exekučním titulem, přechází na postupníka právo k odpůrčí žalobě jen, prokázán-li postup listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou (§ 9 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Rv II 92/28.)

Dr. P. postoupil žalobci palmární pohledávku za Annou S-ovou, rozsudkem mu právoplatně přisouzenou. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Anně S-ové, by byl proti němu prohlášen bezúčinným prodej nemovitostí Annou S-ovou Františku N-ovi. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Z námitek žalovaného jest nejdůležitější námitka nedostatku aktivní legitimace. Podle § 8 odpůrčího zákona ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. jest oprávněn k odporu každý věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná, z čehož vysvítá, že odporující věřitel musí míti vykonatelný exekuční titul pro pohledávky. Jak ze skutkového přednesu žalobcova zřejmo, měl tento exekuční titul jen Dr. P., nikoli žalobce, jemuž byla postoupena Dr. P-em jen pohledávka, nikoliv však exekuční nárok na vydobytí této pohledávky, neboť žalobce neprokázal způsobem předepsaným v § 9 ex. ř., že exekuční nárok naň přešel. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Připomíná se, že rozsudek prvního soudu neobsahuje zjištění, zamítáje žalobu jen pro nedostatek aktivní legitimace, poněvadž žalobce nepředložil ověřenou listinu o postupu ve smyslu § 9 ex. ř. Názor procesního soudu jest nesprávný. Podle § 8 odpůrčího zákona jest zapotřebí, by věřitel měl vykonatelnou pohledávku, a není mezi stranami sporu o tom, že postupitel Dr. P. takovou pohledávku měl z rozsudku okresního soudu ze dne 15. prosince 1925 a není popřen ani postup na žalobce. Tím je však vyhověno podmínkám § 8 zákona a není zapotřebí, by o postupu byly zřízeny veřejné listiny podle § 9 ex. ř., poněvadž postupem nabyt žalobce také práva k podání odpůrčí